

Arrest

nr. 119 374 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot inreisverbod, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 februari 2014 om 16 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECKE, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 februari 2014 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) afgegeven aan de verzoekende partij. Tevens wordt haar op diezelfde dag een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er moet worden geduid dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Het beroep tegen deze beslissing is dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij betoogt dat zij thans (sinds 12 februari 2014) opgesloten zit teneinde naar Afghanistan gerepatriëerd te worden.

Er is, wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dan ook voldaan aan de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat er geen enkele motivering is inzake de omstandigheden van terugkeer. Haar asielaanvraag werd afgewezen, waarbij gewezen werd op een vestigingsalternatief in Jalalabad. Zij wijst op specifieke risicogroepen, zoals jongens en jonge mannen die nuttig zijn voor de strijdende groepen, en betoogt dat zij een jonge man is, zodat zij tot die risicogroep behoort. Er wordt op gewezen dat zij hiervan niet het slachtoffer zal worden in Jalalabad. Maar volgens verzoekende partij zal zij aldaar een IDP worden en citeert zij uit de UNHCR-guidelines. Zij meent dat geen rekening wordt gehouden met het specifiek profiel als jonge IDP. Verder betoogt zij dat het vestigingsalternatief niet redelijk is omdat zij geen familie heeft in Jalalabad die haar kan helpen. Er wordt ook niet uitgelegd hoe zij aldaar kan overleven. Er werd geen analyse gemaakt en er is geen sprake van een redelijk vestigingsalternatief. Er werd evenmin onderzocht of zij toegang zal hebben tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in basisbehoeften. Verder betoogt zij dat het niet veilig is in Jalalabad. Zij citeert uit een rapport van oktober 2012 waaruit volgens haar blijkt dat vele jonge Afghanen het moeilijk hebben bij terugkeer na een afgewezen asielaanvraag. Het is evident dat problemen groter zullen zijn bij terugkeer naar een plaats waar ze nooit gewoond hebben. Verzoekende partij verwijst naar de voorwaarden voor de toekenning van subsidiaire bescherming. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad alsook naar een rapport van Amnesty International over de leefsituatie van teruggekeerde asielzoekers. Verder citeert zij uit een rapport van 25 maart 2013 van Internal Displacement Monitoring Centre, alsook uit een rapport van de Afghaanse Mensenrechten Commissie van 2010.

Verzoekende partij verwijst nog naar een ANSO rapport waaruit volgens haar blijkt dat Jalalabad niet veilig is. Zij kan er evenmin veilig naartoe reizen nu zij geen geldig paspoort heeft. Zelfs de reis naar Kaboel is niet wettig. Er is geen laissez-passer noch paspoort. Zij verwijst dienaangaande nog naar het

arrest *Sheekh* van het EHRM. Verder betoogt zij dat reizen in Afghanistan gevaarlijk is en citeert zij vanuit een internetsite – Wikitravel. De weg tussen Kaboel en Jalalabad is gevaarlijk. Zij voegt dienaangaande nog enkele citaten. Er bestaat ook geen mogelijkheid om per vliegtuig naar Jalalabad te reizen omdat de luchthaven te Jalalabad enkel voor militaire doelwitten wordt gebruikt. Zij wijst nog op een verslechtering van de situatie in Afghanistan en meent dat dit in aanmerking moet genomen worden bij de beoordeling inzake de vluchtelingen- / subsidiaire beschermingsstatus. Er moet ook rekening gehouden worden met de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties.

3.4. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juli 2013 beslist heeft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen werd door de Raad bij arrest nr. 117 391 van 14 januari 2014 verworpen.

In dit arrest oordeelde de Raad als volgt:

*“Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini* tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.*

De Raad stelt vast dat verzoeker een geschoolde, volwassen man is, die Pashtou spreekt, alsook een basiskennis van het Dari en het Engels heeft en tevens een beetje Frans spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 7-8). Daarenboven heeft verzoeker ruim vier jaar werkervaring als opzichter in een bouwbedrijf (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Verder verklaarde verzoeker dat de echtgenoot van zijn tante zijn familie soms helpt sinds verzoeker niet meer werkt, alsook dat hij een deel van het geld dat nodig was om naar België te vluchten, betaalde (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 27). Verzoekers familie beschikt ook over grond, dat door een familielid bewerkt wordt (gehoorverslag CGVS, p. 29). Dat de financiële middelen van de echtgenoot van zijn oom uitgeput zijn door zijn vlucht, is een blote bewering en is niet in overeenstemming te brengen met zijn verklaring dat deze oom zijn familie soms helpt sinds verzoeker vertrokken is.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectief beoordeelde informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse” van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers

in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit blijkt daarenboven ook uit de "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013 die verweerder per drager op 12 december 2013 met een aanvullende nota bijbracht.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 en in de eerste helft van 2013 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie bijgebracht door het CGVS blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

3.6. De Raad stelt in deze vast dat er een uiterst recent arrest van de Raad voorligt waarbij het vestigingsalternatief in Jalalabad werd beoordeeld. De verwerende partij is aldus op de hoogte van het vestigingsalternatief in Jalalabad. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de repatriëring van de verzoekende partij gepland staat naar Kaboel. De verzoekende partij meent dat zij zich niet op veilige manier kan begeven naar Jalalabad en wijst op informatie waaruit blijkt dat de weg tussen Kaboel en Jalalabad onveilig is en dat de luchthaven in Jalalabad thans uitsluitend gebruikt wordt voor militaire doeleinden. Nu geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat deze informatie niet klopt of nog, waaruit blijkt dat de verwerende partij ervoor zorgt dat verzoekende partij zich veilig naar Jalalabad kan begeven, kan op het eerste zicht een schending van artikel 3 van het EVRM aangenomen worden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

Dienvolgens is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

4.1 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.1.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij wijst op de gevaarlijke situatie in Afghanistan.

De Raad is van oordeel dat, gelet op het geheel van de motieven van dit arrest, ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat verzoekende partij, door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

4.2. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden en wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2014 om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

S. DE MUYLDER